

LAIVAS

No. 34. Metai VI

Rugp. (Aug.) 21, 1926

DFSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

GAL. 3, 16-22.

BROLIAI, Pažadėjimai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi, aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimtų metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas virstų nieku. Nes jei tėvainystė gaunama įstatymu, jau ne be pažadėjimas. Bet Abraomui Dievas ją davė pažadėjimu. Tai kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl pažengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadėjimas. Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. Tarpininko nėra kame yra vienas. Dievas gi yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadėjimui? Anaiptol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kur galėtų padaryti gyvus, teismus būtų tikrai iš įstatymo. Bet Roštas užrūkino visa po nuodėmę; pažadėjimas turėjo būti suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

E v a n g e l i j a .

LUK. 17, 11-19.

ANUO metu Jėzus keliandamas į Jeruzalę ėjo tarp Samarijos ir Galilejos. Jam įeinant į vieną sodžių, jis sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir pakėlė balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų. Pamatęs juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad beeidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrižo garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė ant veido prie jo kojų; tai buvo samaritanas. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimtis pagijo? kur gi devyni? Neatsirado, kas sugrižęs duotą garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtantis. Taigi jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

ŠVENTO ROKO ŠVENTEL.

E v a n g e l i j a

LUK. 12, 32-34.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokiniams: nebijok, mažasai bury, nes jūsų Tėvui patiko duoti jums karalystę. Parduokite, ką turite, ir duokite išmalda. Darykite sau

maišelių, kurie nepalaikėja, turta nemažėjantį danguje, kur vagis nesiartina ir kandys negadina. Nes kame jūsų turtas, ten ir jūsų širdis.

“Nelaimės Aukų Angelas”

Žmogus yra tuomet laimingas, kuo met sveikas. Ne veltui sakoma, kad “sveikata yra didžiausias žmogaus turtas”. Kuomet žmogų slėgia liga, jam niekas nemiela. Mes tiktai tuomet atitinkamai įvertiname sveikatą, kuomet mus prislėgia kokia nors liga. Sveikas žmogus turi daugelį draugų. Bet jų vertę geriausia galima išbandyti ligos metu. Priežodis sako “išpažinsi draugą nelaimėje”. Kadangi sesuo Marija Alfonsa Lathrop buvo tokiu draugu žmonių jos didžiuose varguose, todėl jina ir vadinama “Nelaimės Aukų Angelas”.

Senoje garsių bočių tėviškėje Hawthorne, N. Y. liepos mėnesio pradžioje su šiuo pasauliu persiskyrė sesuo Marija Alfonsa, pragyvenusi 75 metus, pilnus pasišventimo žmonijos gerovei. Sesuo Marija Alfonsa yra kilusi iš garsios amerikiečių giminės Hawthorne. Josios tėvas Natanielis Hawthorne yra garsus amerikiečių rašytojas, priklausęs anų laikų Amerikos šviesuomenės luomui, kuris dėl jų literatinių darbų yra dažnai vadinamas Naujosios Anglijos Bramanais. Natanielis Hawthorne ir jo draugas Emerson buvo žymiausi tų laikų šviesuomenės vairininkai. Amerikos literatūros kurėjo dvasia rado pilno atspindžio jo dukrelės Rožytės sieloje.

Rožytė ilgus savo jaunystės metus praleido Italijoje ir Portugalijoje, besimokindama. Pasiekusi aukšto laipsnio dailėje, Rožytė nesitenkino piešimu; jinai daugiau linko į literatūrą. Jo-

sios poezija ir paskui proza rašytos apysakos tuojau įgijo didelio pasisekimo Amerikoje. Tėvo vardas nebuvo reikalingas ją pasauliui išgarsinti. Josios literatiniai gabumai padarė ją garsia anglų literaturoje.

Rožė Hawthorne gyveno Anglijoje, kur josios tėvas buvo Amerikos konsulu Liverpool mieste. Londone jina pažino jauną literatą Jurgį Parsons Lathrop, atvykusį iš Honoliuliu, Havajų salų sostinės. Budamu vienos minties ir gaivindamu tuos pačius idealus, jiedu susituokė ir visą savo gyvenimą pašventė tam pačiam švietimo darbui, kurį taip sekmingai vedė josios tėvas Amerikoje. Lathrop šeimynos namai buvo visų Londono literatų ir menininkų pastogė kaip garsiojo kun. Lacordaire laikais Paryžiuje rusės kunigaikštienės Šviečūn rumai buvo prancuzų sostinės šviesuomenės centras. Lathrop šeimyna susilaukė vieno sunaus, kuris jaunutis mirė.

Bagyvendamu Londone jiedu padarė vieną žingsnį, kuris sukėlė didžiausio triukšmo angliškai kalbančio pasaulio aukštuomenėje. Kaip vienas, taip ir antras buvo protestantai-unitarijonai. 1891 metais jiedu priėmė katalikų tikėjimą. Tai nebuvo staigus žingsnis. Josios jaunų dienų gyvenimas katalikiškuose kraštuose neliko be įtekmės. Anglijoje tuo pačiu laiku irgi buvo įsi-siubavęs Oksfordo judėjimas — grįžti į Katalikų Bažnyčią. Daugelis tų laikų Anglijos mokslo vyrų priėmė kataliky-

be. Tame tai judėjime, greičiausia, ėmė dalyvumo ir Lathrop šeimyna, kuri taip uoliai sekė visą anglosaksų pasaulio visuomeninį gyvenimą.

1898 metais mirė jos vyras. Šitais tai metais ir prasidėjo josios milžiniškas darbas. Jinai metė gražųjį meną bei literatūrą ir pasišventė vargstančios žmonijos naudai. Ponia Lathrop susidomėjo nepagydoma vėžio liga, kuria sirgo tuo laiku New Yorko mieste nemažas žmonių skaičius, ir nutarė savo visą gyvenimą bei turtą pašvesti jų globojimui — kad nešėtų gailestingumo nelaimingoms sieloms, kad kuo daugiau sia ašarų vargdieniams nušluostytų ir kad teiktų paguodos nepagydomiems ligoniams. Didesniam darbuotės sėmingumui ponia Lathrop paliko vienuole 1899 metais. Jinai pati įsteigė vienuolijos šaką, vadinamą šv. Rožės Limietės, paimdama Seserų Dominikiečių įstatus ir prijungdama savo naują šeimyną tai pačiai kongregacijai. Josios gyvenimas buvo atkartojimas tų Katalikų Bažnyčios milžiniškos dvasios pavyzdžių, kuriuos pasauliui suteikė šv. Pranciška Romietė, šv. Elzbieta karalienė, šv. Joana de Chantal, šv. Rita ir kitos šventosios našlės.

Sesuo Marija Alfonsa, keturių seselių padedama, įkurė pirmutinę ligoninę-prieglaudą pačioje didžiojo New Yorko miesto širdyje Manhattan. Šitoje mažutėje ligoninėje tilpo 17 ligonių. Po kelių metų prie Jackson gatvės buvo pastatyta 5 aukštų prieglauda, kurią pašventė Kardinolas Farley. Dievui laiminant, augo šv. Rožės Limietės vie-

nuolija ir josios darbuotės plotmė. Kuo met seser Marijai Alfonsai atateko josios tėviškė Hawthorne, N. Y., jinai čia įtaisė puikią ligoniams prieglaudą. Dabartiniu laiku yra trys prieglaudos, užlaikančios į 200 nelaimingų nepagydomų vėžio aukų.

Josios begalinis atsidavimas gailės tingumui buvo visiems gerai žinomas. Šv. Rožės Limietės namai buvo prieglauda vėžio liga užsikrėtusiems ir nepagydomiems ligoniams, ypatingai tiems, kurie neturėjo nė pinigų, nė giminių, nė draugų, kurie tais nelaimingais rupintųsi. Nesvarbu kokios tikybos, tautos ar spalvos buvo nelaimingas žmogus — užteko, kad jisai buvo ligonis ir beturtis! Ligoniai šitose prieglaudose turėjo pilną patarnavimą. Sesuo Marija Alfonsa ligonius skaitė savo svečiais. Jinai rupinosi patenkinti ne tik tai jų reikalus, bet ir norus. Jeigu kuris ligonių užsimanydavo kokių saldumynų, sesuo Marija jų niekuomet neatsakydavo. Jinai nesmerkavo vaikiškas suaugusių užgaidas vien dėl to, kad jos buvo vaikiškos ir todėl ne protu bet širdimi vaduojamos. Josios širdis buvo gana plati, kad visus pasiektų savo gerumu. Ligoniai buvo seserų prižiurimi kuo stropiausia. Pačius skaudžiausius, puvėsiais aptekusius ligonius prižiurėdavo pati sesuo Marija Alfonsa. Jinai buvo tikra jų motina.

Minėdami seserį Mariją Alfonsą, Amerikos laikraščiai iškelia įvairias jos ypatybes. Jie prisimena josios garbingą giminę ir anų laikų Amerikos garsią praetitį; giria josios meno kurinius; auk-

štai kelia josios literatinius veikalus; ieško tų davinių, kurie veikē į josios sielā ir vertē jā ir jos vyrā priimti katalikų tikėjimą; gilinasī į josios tikybinę dvasią, ieškančią ramybės vienuolyne, bet vieton ramaus gyvenimo pasirinkusią sau sunkų, pavojingā ir šventā darbā,

Tiesa, įdomus yra sesers Marijos Alfonsos gyvenimas. Katalikas žmogus iš šitų visų josios gražių ypatybių dau-

giausia kreipia dėmesio į josios pasišventimą labdarybe. Tiktai Katalikų Bažnyčios dvasia galėjo uždegti josios širdyje tąjį pasišventimą ir savęs atsižadėjimą artymo meilei. Josios darbuotē yra katalikų tikėjimo reiškinys, kuris verčia kitatikius nusilenkti Kristaus Bažnyčiai ir žadina katalikus sekti tuos prakilnius galestingumo pavyzdžius, kuriuos mums primena sesers Marijos Alfonsos — "Nelaimės Aukų Anglelo" gyvenimas. J. N.

Kun. I. Abromaitis, M. S.

Atsakymai į Paprasčiausius Priekaištus Tikėjimui.

Aš galėčiau čionai pridėti daugelį minčių apie ateinančios bausmės ir amžinybės naudingumą ir reikalingumą. Aš pažymėčiau, kad dar amžinybē padaro tą dogmā naudinga ir reikalinga, kadaŅgi tos bausmės amžinybē baugina tik nedorus žmones ir yra gan galinga pakirsti jų nedorybių kelius. Žmogus jaučia, kad ne viskas baigiasi mirtimi. Todėl jam butina bijoti tolygios amžinosios buties; kas yra mažesnės vertės, išnyksta iš jo akių.

Jei visos nedorybės, kurias amžinoji pragaro baimė yra sulaukiusi ir suvaldžiusi, būtų žinomos, žmonės matytų tos bausmės reikalingumą.

Toliau, aš parodyčiau, kad atgaila pragare yra negalima. Todėl pragaras tepasirodo mums nesuprantamas delto, kad mes tinkamai nesuvokiame nuodėmės baisenybės, kurios pasmerkimas ir bausmė pragaras yra ir lengva

priemonė mums duota vengti nuodėmės. Aš tenoriu remtis tiedviem dideliais patvirtinimais, kuriuodu jau esu priminęs tamstai, kuomet svarsčiau tamstos abejones: Jėzaus Kristaus žodžius ir visos žmonijos įsitikinimą.

Turėkime gilų tikėjimą į krikščionybės paslaptis. Gyvenkime pagal savo tikėjimą; mylėkime Dievą ir Jam tarnaukime; sekime paskui Kristų; bukime geras krikščionimis ir mes jau neturėsime jokių santykių su pragaru.

XXX.

Dievas per geras mane smerkti.

ATSAKYMAS. Be abejo, ne Dievas tave smerkia, bet tu pats save smerki ir žudai. Dievas nėra joku budu pragaro priežastimi kaip kad nėra nuodėmės, kuri pagimdė pragarą.

Kodel tat leidžia nuodėmę?

Delto, kad tave apdovanojo prakilniausiomis dovanomis; protu, kuriuo-

mi tu esi panašus į Jį ir prirengęs tau amžinąją meilę laimės stovį, nebuvo gera nė tinkama, kad Jis tave valdytų kaip gyvulį, kurs neturi proto nei valios ir yra šiam pasauliui padaryti.

Nebuvo tinkama, kad tu butumei priverstas priimti Dievo dovanas; pravartu tamsta vartotumei savo protą laisvai priimti ir užsipelnyti amžinosios laimės turtus.

Štai kodel Dievas mums davė kartu su protu laisvą valią, t. y. galią laisvai pasiskirti gera bei bloga, sekti ar vengti ir neklausyti mūsų gailestingogo Tėvo balso, kurs mus traukia prie savęs.

Ta laisvė yra didžiausis garbės ir meilės ženklas, kurį mes galime apturėti nuo Dievo.

Jei mes tai suteršiamo, yra ne Jo, bet mūsų kaltė.

Jei aš tamstai duočiau ginklą gelbėti savo gyvastį pavojuje, ar neparodyčiau tamstai savo meilės? Jeigu, tamsta, prieš mano norą ir nežiurint mano visų perspėjimų ir patarimų, kad naudingai ir sėkmingai jį sunaudotumei, atsuktumei tą ginklą ant savęs ir susižeistumei, ar aš bučiau tuo kaltas?

Taip Dievas daro su mumis. Jis mums duoda laisvę daryti gera ir bloga. Jis nepalieka jokio akmens nepajudinto mąsinti mus pasiskirti gera: pamokos, perspėjimai, malonus ir širdingi kvietimai, baisus grąšinimai, kurių jis nesigailėjo ir nesigaili, yra mums duodami. Jis mus apščiau apipila malonėmis, Jis duoda mums pagalbą, bet Jis mus neverčia; tai butų savo darbo

griovimas.

Jis gerbia mumyse dovanas, kurias mums davė.

Tat, atkaklus ištvirkėlis patsai eina pražutin. Ne Dievas jį smerkia, jis pats save smerkia. Dievas visiems suteikia, ką Jis laisvai nusistatė duoti — gyvenimą ir mirtį: rojų — doros vaisių ir pragarą — nuodėmės padarą.

Du keliu stovi prieš mus šiame pasaulyje, — doros takelis ir piktybės vieškelis. Pastarasai yra matomai daug gražesnis už pirmąjį, ypač kelionės pradžioje; jis gi veda į pragarą, kur saldys pavirsta kartybė; pirmasai traukia žmogų į dangų, kur mūsų darbai lieka neapsakoma ramybe.

Pasiekti dangaus vartus mums pravartu pasiskirti kelias, vedąs į dangų; tai gana aišku. Kunigas yra malonus ir meilės vadas, Dievo siųstas, kurs mums parodo tą kelią. Deja, kiek užsikemša savo ausis, kad negirdėtų jo balso. Kiek paklysta ir miršta, kadangi neklauso jo žodžių.

XXXI.

Dievas pramatė visoje amžinybėje ar aš busiu išganytas ar ne. Aš galiu daryti ką noriu: aš negaliu pamainyti likimo.

ATSAKYMAS. Jei tamstos žmona pasakytų, "meiluži, Dievas pramatė amžinybėje ar tu šiandien valgysi pietus ar ne. Aš galiu daryti kaip aš noriu; tai įvyks kaip Dievas pramatė. Tat, aš einu pasivaikščioti ir pas kumutes pasišnekučiuoti; tavo pietus pasigamins patys savai".

Arba jei tamstos vaikas pasakytų:

“mano brangusai tėveli, Dievas pramatė visoje amžinybėje ar aš šiandien eisiu į darbą ar tinginiausiu: ką aš padarysiu, aš nepakeisiu savo likimo. Tat, aš eisiu žaistų užuot mokytis.”

Man rodos, kad nesuktumei galvos kas jiems atsakyti, bet juos priverstumei pildyti savo pareigas.

Ką tamsta atsakytumei savo žmonai ir vaikui, aš tamstai dabar atsakysiu.

Dievo pramatymas nenaikina mūsų laisvės. Nors mūsų silpnas protas negali pilnai išrišti tos didelės paslapties, jis dar suvokia užtenkamai, kad tai yra tiesa.

1) pirmoje vietoje, mes visi turime vidujinį jausmą, nežiurint tų visų argumentų, visų melų, kad mes esame laisvi visuose savo pasiržimuose.

Aš jaučiu, rašydamas tas eiles, kad tai priklauso nuo mano laisvos valios padėti tas žodis čionai užuot kitas; tęsti ar pertraukti savo darbas. Tamsta, skaitytojas, jauti, ir niekas negali priešingai ginčyti, kad nuo tamstos priklausoma skaityti šitą knygą ar ją numesti, dainuoti ar tylėti, keltis ar sėdėti ir t.t. Tamsta ir aš, tat, esava laisvu veikėju.

2) Ar ištikrųjų yra taip sunku, kaip rodos, sutaikinti savo moralinė laisvė su Dievo žinojimu? Man rodos, kad nėra, ir aš tame tematau žodžių klausimą.

Mes saikuoame Dievą pagal savo saiką; mes kalbame apie Jį kaip apie save. Mes aprėdome Jį savo prote visomis savo silpnybėmis ir tuo sutveriamė sau sapninių sunkenybių.

Nėra, tiesą pasakius, Dievuje jokio

pramatymo. Pramatymas yra pirma svarstyti ateitį, pramatyti kas įvyks ateityje. Pramatyti yra reikalauti ateities dar nėsančios. Nėra gi nei ateities nei laiko pažangos pas Dievą, tik amžina ir pastovi dabartis. Praeitis ir ateitis tėra apribotoms esybėms, mainytis ir kaiteliotis priverstoms. Mes, žmonės, pramatome, kadangi neviską matome. Tai gi yra viena mūsų esybės netobulybė. Dievas — tobulybė mato; Jis nepramato.

Jis mato mus veikiančius. Aš gi niekuomet negirdėjau ką-nors sakant, kad tikroji žinia, kurią Dievas įgija apie mūsų darbus, būtų mažiausias mūsų laisvos valios varžymas.

Man rodos labai lengva ir paprastai suprasti. Dabar, pasilieka Dievo amžinybės ir pastovybės paslaptis; geriau jo buvimo paslaptis. Kas gi būtų taip iškvaišęs sakyti: aš atsisakau tikėti į Dievą, delto kad aš nesuprantu ir nesuvokiu Jo galybės? Tad, vartok savo laisvę po gailestingąjo Dievo akimis, Kurs atlygins kiekvienam sulig jo darbais.

XXXII.

Ne kas dedama į burną, suteršia sielą. Dievas niekuomet manęs nesmerks už mėsos kąsnelį. Mėsa nėra kitokia penktadienį negu kitose dienose.

ATSAKYMAS. Be abejo, ne mėsa tamstą smerks. Mėsa yra gera tą dieną kaip ir kitą. Kas tamstą pasmerks yra nepaklusnybė, kuri yra priežastimi valgyimo mėsos užgintose dienose.

(Bus daugiau).

Ž I E D E L I A I

Kun. P. Meškauskas.

Dvi Dieni Su Raupuotais.

Šventų Mišių laike giedojo du chorų: maži vaikai, turintieji dar skambančius soprano balsus, ir kiti visi susirinkusieji bažnyčioje. Tėvas Mulsant sako pamokslą. Nėra tai paprastas pamokslas, bet prasta, širdinga prakalba į vaikus, su kuriais susitinka vieną kartą į mėnesį. Jaučiama, kad jis juos myli ir žino, kad jie jį supranta. Turima įspūdis, kad visi, net jauniausieji eina pasikui jo, kad atsikreipia nuo tos kentėjimų žemės ir stiprinasi viltyje.

Šv. Mišioms pasibaigus, minia nenoriai skirstosi. Laukia ko tai ir bureliais stovi prieš koplyčią. Ateina misionierius. Tuoju jį apsiutė minia ir ilgai dar su juomi kalbėjos. Matau tarp jų vyrus, iš kurių reikia tiktai stebėtis. Vienas iš vietinių gyventojų, jau be maž ko neturi kojų ir delnų ir su dideliu vargu, lazdomis pasiremdamas vienok atsivėlko į bažnyčią, nors nuo jo namų yra arti dviejų kilometrų tolimo.

Bet laikas bėga ir motorinis laivas mus laukia. Einava į koplyčią ir vi-

si kartu meldžiamės. Paskutinį kartą girdžiu tykiai skambančių balselių, giedančių "Regina coeli", kiti susirinkusieji jiems atsako. Vargšai tie angeliški balseliai, nes neužilga raupai juos išnaikins. Gailestingai atsisveikinome; palydėjo mus iki tvoros, už kurios jiems toliau uždrausta išeiti.

Kuomet laivas greitai mus nešė į Numei, dvasioje matau malonią koplyčią ir švenč. Ostiją, įstatytą monstancijoje tarp daugelio žibančių žvakių naktinės adoracijos laiku. Vėl matau maldingą džiaugsmą, spindantį tuose jau ligos subiaurintuose veiduose. Dar girdžiu vaikų linksmus juokavimus ir balsingą "Regina coeli laetare, alleluja" tą tikrą nuo ašarų pakalnės šaukimąsi prie gailestingos Motinos.

O taip, dangaus Karaliene, linksminkis, nes Tavo Sunų garbina tie raupotieji, tarp vargų, skausmų, kurie gal jau neužilgo giedos danguje linksmą alleluja amžinai!

Pagal P. Bussy vertė **kun. P. Meškauskas**

Ir Kaikurios Žuvis Turi Balsą.

Niekas nei manyti nemanė, kad žuvis kalbėtų; net patarlė sako: "Vaikai kaip žuvis neturi balsų". Prancūzai dar kitą patarlę vartoja: "Nebily kaip žuvis".

Taip mano Europa apie žuvis; bet Rytai turi savo nuostabių dalykų, apie kuriuos žmonės nei sapnuoti nesapnuoja Vakaruose. Rytuose taip pat, kaip Vakaruose, Pietuose ir Šiaurėje, žuvis,

tiesa, nekalba, gal tiktai pasakose, bet moka ką tai geresnio negu plepėti — jos gieda. Jų vakarinė giesmė prie mėnesio šviesos įgauna daug daugiau iškilmės tose pilnų paslapčių Rytų naktys. Bet gana aplanai kalbėti: tos žuvis, anas aštuntas pasaulio stebuklas, aprinko sau vietą gyvenimui ant Music-Hall, vieną iš ežerų dalį, netoli Balticaloa rytiniame Ceilono salos šone. Neseniai, naudodamasis Msgr. Robichega, J. Dr., Trinkamalijos vyskupo pakvietimu, iškeliavau į tą vienatinį tos rušies žuvų koncertą.

Tikra šios šalies lėlė Balticaloa, tai ežeras maž-daug apie 60 anglų mylių didumo. Savo išvaizda ir ypatybėmis gali visus užimti ir visiems patikti: ir poetams, skulptoriams ir tēpliotojams, ypač dar ir muzika užinteresuotiems, bet tiktai kaikuriose valandose ir vienoje ežero dalyje.

Kaikurie abejoja, kad tai žuvis giedotų. Jie mano, kad tokius balsus išduoda kaikurios rušies ostrigos arba kitoki vandens gyvūnai. Bet, paklausi, ar kas regėjo tas žuvis? Šimtai ir daugiau žmonių matė tų giedančių žuvų.

Mano akyse žvejai ištraukė iš vandens dvi žuvi, kurios priegulėjo prie tos rušies žuvų. Vienas žvėjys kalbėjo, kad tos žuvis, sugautos ir įmestos į laivo dugną, giedojusios iki mirčiai. Vienas anglikas, kursai ilgai tyrinėjo jasias, galop persitikrino, kad esą giedančių žuvų.

Bet gal dar atsiras koksai netikėlis, kur abejotų ir tikrai norėtų sužinoti ar mano pagirtos žuvis gieda? Tad priremtas prie muro, turiu visą tiesą

pasakyti.

Štai tos žuvis tikrai “išburbuliuoja” žemesnius ir aukštesnius, plonesnius ir storesnius tonus, kiekviena pagal savo ugio, amžiaus, na ir gerklės. Čia pat prie mūsų laivo viena didelė žuvis rėkė tokiu galingu storu balsu, kad nevienu Horpina pavydėtų. Šitai tie tukstantiniai minkštų ir kiėtų, aukštų ir žemų tonų susilieja į vieną akordą ir sudarė vienatinį savo rušies koncertą.

Ar neverta važiuoti į misijas, tokių stebuklų pamatyti? **Kun. L. S. I. D.**
Balticaloa, Ceilonas — Agija.

— Išganymas labai dažnai priklauso nuo išauklėjimo. Mes niekiname medį, kad blogus vaisius veda; kam smerkti vaikus ir pateisinti tėvus?

— Šių dienų moteris reikalauja štai kokiomis dorybėmis pasižymintio vyro: kuris užlaikytų visus pažadėjimus, duotus prieš vestuves; kuris mylėtų savo žmoną visuose gyvenimo varguose; kuris myli vaikus ir noriai rūpinasi jų auklėjimu; kuris rūpinasi ne tiktai savo gera padėtimi, bet ir savo pačios; kuris turi daug kantrybės, ypatingai pačios ligos metu; kuris padėtų savo pačiai padaryti nuosavus namus geriausia vietele visame pasaulyje; kuris ieškotų ir rastų visus pasilinksminimus tiktai namieje; kuris nebutų per duosnus už namų sienų ir šykštus namieje; kuris noriai atsiskaitytų sau patogumų, atiduodamas tas progas savo šeimynai; kuris žiuri į savo pačią kaip į sau lygų žmogų ir draugą, bet ne tarnaitę; kuris turi tikėjimo ir kuris savo jaunose dieneose pilnai sekė sąžinės balsą — toksai yra tinkamas jaunikaitis kiekvienai dorai mergaitei.

Tretininkų Žinios.

Jėzus jam pasakė: “Palaiminti neturtėliai dvasia. (Mat. V. 3.). Jei nori būti tobulas, eik parduok, ką turi ir išdalink pavargėliams ir turėsi turtą danguose: po to eik, sek manimi.” (Mat. XI G. 21.).

Tas neturtas pasireiškia visiškame, tobulame atitraukime savo širdies nuo visokių daiktų, sekant Šventosios Dvasios įkvėpimą. Jis tiesioginiai skiriasi nuo netikro, verstino ir išdidaus senovės filozopų turtų išsižadėjimo.

Šv. Pranciškus priėmė neturtą su meilingu nuoširdumu. Jis jį vadino savo viešpačiu, tėvu. Šv. Bonaventuras tame reikale parašė: “Niekas negeidė taip aukso, kaip jis neturto; niekas tiek nebudėjo apsaugoti savo turtą, kaip jis tą Evangelijos perlą — neturtą.” (Leg. Maj., c. VII.). Jis pats savo vienuolijos regulose labai ragina ir įsako tos neturto dorybės praktikavimą. Kaip jis vertino ir mylėjo tą dorybę, tai įrodo sekantieji žodžiai: “Ta yra didybė tos kilnios dorybės, mano Brangūs Broliai, kad jis mus daro paveldėtojai ir karaliais dangaus karalijos. Jis mus daro neturtingais žemiškais turtais, bet jis mus kelia į pačias kitų dorybių viršunes. Tebuva ji jūsų dalimi. Prisiriškite prie jos visiškai. Vardan mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus nenorėkit turėti jokio kito daikto”. (Mažųjų Brolių Regul. c. VII.).

Šv. Pranciškus užvis labiausia mylėjo neturtą, kurią dorybę jis matė Dievo Motinoje ir Jėzuje Kristuje, ypač kuomet Jis tapo pakabintas ant medžio kryžiaus. Pasaulis tą dorybę vėliau paniekino. Jis ją palaikė už labai kietą sandraugę ir nelabai malonią. Tai mąstant jo akyse pasirodydavo ašaros ir sunkūs dusavimai verždavosi iš jo krutinės.

Pranciškaus nebaidė nuo neturto nei žmonių nusistebėjimas, nei jo linksmųjų dienų drangų pajuoka.

Tas neturto mėgėjas kėlė nuostabą, nuolat augančią ir vis platesnę visuomeninę siekiančią; žmonėms neturintiems supratimo ir evangelinės tobulybės praktikavimo įkvėpė naują dvasią, kuri siekia musų laikų.

Poetai apdainavo Pranciškaus susižiedavi-

mą su neturto dorybe. Pranciškus juos įkvėpė kilniausiomis mintimis ir perimančiu širdį turiniu.

Nusižeminimas.

Kilni meilė neturto, kuri perėmus buvo šv. Pranciškaus širdį ir dvasią, negalėjo reikštis vien pasiliuosavimu nuo viršujo prisirišimo prie žemės turtų.

Kaip įgyti neturto dorybę ir ją tikrai praktikuoti sulyg Jėzaus Kristaus pavyzdžio, neįgijus neturto dvasios ir netapus “mažučiu” nusižeminimo dorybe?

Jis įsitikino, kad tos dvi dorybi yra būtinais reikalingi. Jis jų neskyrė vienos nuo antros. Jis jas sveikino ir įsakė kitiems sveikinti kartu: “Ponia neturto dorybe, Viešpats tavo sveikina kartu su tavo seserimi šventa nusižeminimo dorybe... Neturtas užgėdina visokią godumą, pavydą ir šio pasaulio nepasisotinimą. Šventas nusižeminimas smerkia puikybę, pasaulinės dvasios žmones ir visą pasaulio išdidumą. (Opusc. Salutatio virtutum).

Nusižeminimo dorybė išmokė jį laikyti save menkiausiu ir visų paskučiausiu. Nuo pat savo atsivertimo pradžios jis turėjo gyvą troškimą būti žmonių žaislu ir pajuoka.

Jis vienuolijos Įsteigejas, Mažųjų Brolių Tėvas ir Įstatimdavėjas, išrinko savųjų vieną būti vyresniuoju, nuo kurio ir jis pats priklausytų.

Kaip tik buvo galima, nepalenkiamos Brolių maldavimais ir ašaromis, jis atsisako nuo valdymo viso savo Ordono, “kad geriau išlaikytų nusižeminimo dorybę” ir gyveno toliaus” paklusnus iki mirėčiai, prisitaikindamas su visu nusižeminimu prie visų savųjų”. (Thomas de Celano. Leg., II, n. 143). Jis visuomet atsakydavo nuo vaišių ir pastogės, kokias jam pasiulindavo kardinolai ir miestų vyresnybės. Kitus jis labai aukštai vertino ir jiems teikė tikros pagarbos ženklus, “o pats save laikė tarp nusidėjėlių didžiausiu.” Jis nekartą kalbėdavo, kad, jei Dievas kokiam kriminalistui būtų parodęs tiek savo gerumo, tai tas būtų tapęs dešimt kartų tobulesnis.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

ANGLIJA. — Vienas žymus asmuo Trollope pereitą savaitę įstojo į vienuolyną. Jisai, baigęs reikalingus mokslus, paliko aktorium ir labai pragarsėjo ne tiktai Anglijoje, bet ir užsienyje. Teatrinis gyvenimas p. Trollope nepatiko; pasirodė, kad ne tiktai užsiėmimas jam nepatiko, bet ir tasai protestantizmas, kuriame metė savo amatą, metė klaidatykybę ir perėjo jam teko užaugti. Ieškodamas tiesos, garsus į Katalikų Bažnyčią. Čia jisai tesė savo mokslą toliau ir, jį baigęs, įsišventė į kunigus. Dabar neseniai įstojo į vienuolyną.

RUSIJA. — Bolševikų valdžios įsakymu išvaryta iš Krasnoje vienuolyno 400 vienuolių, kurios užsiėmė rankų darbu, gamindamos puikiausius siuvinius ir raštus įvairioms Paryžiaus, Londono ir New Yorko firmoms. Jos visos yra kilę iš neturtingų šeimų, savo rankomis sau uždirbdamos duoną, bet kadangi ne komunistės, kaip bolševikai kad nori, jos turėjo eiti laukan iš pastagės ir netekti duonos kąsnio. Didesnė jų dalis buvo jau senos moters. Todėl nieko stebėtino, kad buvo sužeistos, negalėdamos pabėgti nuo raitų bolševikų kareivių, draskiųjų jų vienuolyną. Sužeistos vienuolės paliktos geraširdžių žmonių globai, sveikos gi ieško sau kitokio darbo pragyvenimui. Taip vyksta krašte, kuriame nėra teisybės ir tvarkos.

PALESTINA. — Dr. Juozas Klausner, Jeruzalės Žydų universiteto profesorius, parašė knygą "Kristaus gyvenimas". Šitas naujas veikalas sukėlė didelio įspūdžio. Anot recenzijų laikraščiuose, tasai veikalas pasirodymas tartum įvykęs žemės drebėjimas. Krikščionybės Kurėjas yra žydų tautos. Jo prakilnus gyvenimas ir mokslas yra įrodomas vien tiktai iš žydiškų šaltinių, daugiausia rabinų rašytų veikalų. Pasirodo, kaip patys žydai kad sako, jog visa, kas tik žmoniųoje randama prakilnaus, Kristus surinko, įkurdamas savo tikyba. "Mes, žydai, negalime pasilikti bešalus Kristaus Asmeniui, nes Jisai buvo mūsų žydų tautos". Izraelius turi didžiutis Kristumi, ne Jį smerkti. Jisai mums yra artymesnis negu kitoms tautoms.

AIRIJA. — Šiomis dienomis Dublino laikraščiuose iškeliamas nepaprastas vieno darbi-

ninko gyvenimas. Tasai rankpelnis Matas Talbot gimė 1857 ir savo visą gyvenimą sunkiai dirbo. Savo uždirbtus pinigus jisai išdalindavo pavargėliams, patsai gi tenkinosi mažu kuo. Pas save namuose gyveno labai neturtingai. Jo visas turtas buvo keleta dvasinio turinio knygučių. Matas Talbot priklausė Šv. Pranciškaus Santvarai. Darbininkai, su kuriais jam teko dirbti, aukštai jį gerbė, nedrįsdami blogo žodžio prie jo ištarti. Jisai pasninkaudavo labai dažnai. Visas vigilijas ir gavėnijoje tevalgė sausai. Kasdien eidavo prie šv. Komunijos. Matas Talbot mirė staiga, krisdamas gatvėje negyvas. Kuomet jisai buvo rengiamas laidoti, pasirodė, kad visas jo kunas buvo perjuostas dviem eilėm retežiu ir virve, ant kurios kaboją daug švėstų skritulėlių. Ant vienos rankos ir kojos buvo irgi didelis retežys; ant kitos rankos ir kojos buvo šv. Pranciškaus juosta, retežys ir virvė. Kunas buvo labai švarus, bet retežiai surudiję ir giliai į mėsas įsiėdę; lygiai ir virvės buvo labai subrinkę ir į odą įsibriovę. Dublino Arkivyskupiai įsakius buvo išleistas jo gyvenimo aprašymas. Pirmoji laida tesiekė 16,000 knygučių, kurias žmonės išpirko į porą savaičių. Visų širdyse kyla klausimas — kas per vienas buvo tasai Matas Talbot? Ar tai ne mūsų dienų šventasis?

— Airijoje sekmadieniais nuo senų laikų visi teatrai uždaryti. Dabar neseniai kaikurie teatrai pradėjo atidarinti savo duris neturintiems ko veikti sekmadienyje. Kadangi Airija yra giliai katalikiška šalis, tai vietinė Bažnyčios valdžia prieš tokį katalikų teatrų savininkų elgimąsi užprotestavo. Jeigu airiai galėjo pirmiau sekmadienyje apseiti be teatrų, tai ir dabar gali. Paminėtinė prasmė yra tame — tautos vadai nenori duoti progos svetimų šalių papročiams pas save įsigyvendinti.

ITALIJA. — Kiekvienais metais šv. Petro Apaštalo šventės paminėjimui šv. Tėvas duoda nukalti medalių, kurio vienoje pusėje yra paties šv. Tėvo atvaizdas, kitoje gi — svarbiausių metų pasaulyje įvykio piešinys. Tuos medalius šv. Tėvas išdalina visiems kardinolams ir visų valstybių prie šv. Sosto atstovams. Penktųjų garbingo šv. Tėvo valdymo metų meda-

lius vaizduoja naujo archeologinio instituto įkurimą. Tą pačią dieną buvo Kardinolo Gasparri vyskupavimo metinės. Daugelis aukštųjų Bažnyčios ir įvairių valstybių vyrų sveikino garbingąjį Bažnyčios kunigaikštį, teikdami jam savo linkėjimus ir dovanas. Patsai šv. Tėvas papaukėjo jam savo paveikslą su nuosavu parašu.

— Asyžiaus mieste 31 liepos dieną įvyko iškilmingas šv. Pranciškaus Asyžiečio jubiliejaus atidarymas. Visose bažnyčiose buvo laikomos priruošiamos trijų dienų rekolekcijos. Iš vakaro buvo adaros visos bažnyčios. Vidurnaktyje pradėjo skambinti visų bažnyčių varpai. Vietos vyskupas Luddi katedroje užgiedojo Veni Creator ir pradėjo iškilmingas šv. Mišias. Po Mišių nakties metu, prie viso miesto, apšviesto gražiausiais žiburiais, ėjo procesija su Švenč. Sakramentu iš katedros į Švenč. Marijos Angelų bažnyčią, kuri yra šv. Pranciškaus šventvietė. Ant rytojaus vėl buvo antroji iškilminga procesija į šv. Pranciškaus antkapį. Procesijoje dalyvavo visa apskrities ir miesto valdyba, daugelis aukštųjų Italijos valdininkų, aukštieji dvasininkai, tarptautinės pranciškonų delegacijos, įvairios draugijos, kongregacijų atstovai, universitetų ir kolegijų reprezentacijos ir tukstantinės minios žmonių. Tą naktį vėl buvo laikomos vidurnaktyje šv. Mišios, kurias celebravo kardinolas De Lai. Žmonių minios netilpo milžiniškoje erdvoje bazilikoje. Taip tai pradėtas šv. Pranciškaus VII šimtmečių jubiliejus.

KYNAI. — Daug įspudžio padaryta krašto katalikams, kuomet pulko vadas Tčeng-Hong-Hai, kuris priklauso generolo Hu-Nans armijai, pasiuntė Apaštaliniam Delegatui laišką, prašydamas jo paskirti jo pulkui katalikų kunigą kapelionu. Apaštalinis Delegatas paskyrė kapelionu kun. Leas iš Ki-Yong. Šitas kunigas yra pirmutinis katalikų kunigas-kapelionas kiniečių kariuomenėje.

ANGLIJA. — Katalikai vis daugiau pradeda atgyti ir atgauti savo senas vietas, jiems atimtas anglų reformacijos metu. Štai Whalley Abbey griuvėsiai po 400 metų vėl perėjo į katalikų rankas ir čia buvo atnašaujamos po tų ilgų metų pirmos šv. Mišios naujoje katalikų pastatytoje bažnyčioje. Bažnyčia stovi ties pat vienuolyno griuvėsiais, kurie nors ir po

400 metų primena Anglijos katalikams apie tuos žiaurumus, kuriuos jie nukentėjo nuo savo brolių protestantų delto, kad norėjo liktis ištikimi katalikų tikėjimui. Šitoji bažnyčia yra pašvęsta vardu tų anglų katalikų, kurie toje pat vietoje prieš keturis šimtmečius praliejo savo kraują už tikrąjį tikėjimą.

PRANCUZIJA. — Medicinos Akademija laikė savo susirinkimą ir padarė sekančius nutarimus: 1) Taisyklės, paskelbtos karo metu prieš alkoholio vartojimą, turi būti vėl grąžintos ir palaikytos dideliu stropumu; 2) Visuomenės sveikatos delei bravorų ir visų kitų svaigalų gamintojų teisės turi būti suvaržytos; 3) Įstatymai, kurie tvarko svaigalų vartojimą, turi būti naujai peržiūrėti; 4) visokių alkoholinių vaistų vartojimas yra skaitomas kaip didžiausias sveikatai pavojus; ir 5) visas girtas biznis turi būti naujai sutvarkytas ir žymiai sumažintas.

— Srasburgo studentai katalikai sutelkė visas savo spėkas ir, remiant vietiniam vyskupui Ruch, įsteigė savo namus. Šitie namai nebus vien susirinkimų centru ir šeimyninių vakarėlių vieta, bet bus tikra studentų pastogė: čia jie ras sau pilną gyvenimą. Studentai teiks paramos ir ne katalikams moksleiviams, kurie iš kitur atvykę neturi panašių patogumų.

— Didysis karas atnešė daug nuostolių Prancuzijai. Vienas didžiausių šitų nuostolių tai pašaukimų į dvasinį luomą sumažėjimas. Kadangi kaikuriose vyskupijose tasai pašaukimų skaičius visiškai sumažėjo, tai vietiniai vyskupai pradėjo imtis įvairių priemonių, kad šitas šventas darbas neužgestų. Tuo tikslu vyskupai sukūrė tam tikras kunigų draugijas. Tų draugijų nariai kunigai skirtomis dienomis vyksta į jiems nurodytas vietas. Atvykę jie laiko bažnyčioje pamaldas, sako savo pasiuntinybės tikslui tinkamus pamokslus. Vakaraus parapijų salėse sako prakalbas, rodo krutamuosius paveikslus, kurie nušviečia dabartinį vargingą katalikų stovį Prancuzijoje tose vietose, kuriose stoka kunigų. Darbas sekasi: randasi pašaukimų ir už įžangą surinkti pinigai padengia kalbėtojų kelionės lėšas.

Lietuvos Žinios

Naujas valstybės teatro direktorius. Menininkams pasiulus, švietimo ministerija valstybės teatro direktoriumi paskyrė žinomą mūsų teatro darbuotoją p. Antaną Sutkų.

Eltos direktoriumi paskirtas žinomas Rygos lietuvių darbuotojas ir žurnalo "Naujas Žodis" redaktorius p. Justas Paleckis.

Abiturientų ekskursija. Mariamp. Valst. R. J. gimnazijos abiturientai suruošė ekskursiją į Dzukiją, birž. 22 d. š. m. Aplankė Dzukijos sostinę, Alytų ir jo gražias apylinkes, gerėjoji žaliuojančiais stebėtinais Nemuno krantais.

Mokyt. p. Šlavėnui vadovaujant, ekskursantai dainuodami, linksmi, traukė per miškus, pušynus, pasiekė aukštą pilekalnį. Apie tą kalną vieni pasakoja čia buvus senovės pilį, kiti — bažnyčią, kuri nugrimzdusi į žemę. Iš kalno neapsakomai gražūs reginiai: — vingiuojasi mėlyna juosta Nemunas, aplink kalnai, miškai, sodžiai; reik pačiam buti, kad džiaugtis ir gėrėtis.

Ant to kalno šauliai suruošė tą vakarą gegužynę. Degė laužai, dainavo pavasarininkų choras, užė girios ir skleidėsi Lietuvos dainų garsai taip, kad rodos ir netolimai esantieji lenkai, Vilniaus užgrobtame krašte, galėjo girdėti ir jausti jog Lietuvos jaunimo širdys drąsios, sveikos, gyvybės pilnos, myli savo Tėvynę ir skriaudžiamą ją apgins.

Nužudė. Žemaičių Kalvarija. (Mažeikių apskr.) Liepos 10 d. Čia vieno ukininko pievoje pastas lavonas M. Rutkaitis iš Pelėnių kaimo Alsėdžių valsė., kuri buvo dingusi iš "Didžiosios Kalvarijos" atlaidų. Spėjama, kad ji blogos valios žmonių nužudyta. M. Rutkaitis buvo dora mergaitė apie 35 m. amžiaus. Šeiminkė.

Lazdijai. Seinų "Žiburio" gimnazijos darbai. Seinų "Žiburio" gimnazija 1919 m. lenkų ištremta iš Seinų, susikūrė Lazdijuose. Čia esant blogoms vietos sąlygoms ir keletą metų užpuldinėjant lenkų plėšikams, šita mokslė įstaiga teko daug vargti. Aprimo frontas, pakitėjo gyvenimas ir gimnazija sparčiai žengė pirmyn. Dabar yra žymi Dzukijos mokslo tvirtovė. Šiemet po sunkių darbo metų gavo brandos atestatus visi laikusieji kvotimus.

Visą laiką tarp mokytojų ir mokinių buvo kuogeriausi santykiai ir baigusiems labai gaila skirtis su ta mylima "alma mater".

Lietuvos bankas. Š. m. liepos mėn. 15 d. Lietuvos banko balansas suvestas sumoje 131,165,297,69 litai. Tą dieną bankas turėjo aukso už 30,526,248,87 litus. Svetimos valiutos 24,538,563,73. Sidabro pinigų 6,548,481,00. Valstybės išdo metalinių pinigų 1,908,309,67. Diskontas ir paskolos 44,074,227,74. Banknotų apyvartoje 76,227,388,78.

Opozicija prieš liaudininkų Kabineta didėja. Tenka patirti, kad tautininkai ir ukininkų partija rengiasi pereiti iš neutraliteto į opoziciją. Juos stumia šį žygį daryti iš vienos pusės liaudininkų politikieriavimas Seime, nesvarstant jokių rimtesnių įstatymų ir nieko nedarant krašto padėjimo pagerinimui, o iš antros pusės pilnas liaudininkų atsivadavimas žydų ir vokiečių įtakai. Nepatenkinti jie yra ir naujo Kabineto deklaracija, kurioje visiems, pradedant tautinėmis mažumomis, daug kas žadama, o ukininkams tik lazda parodoma.

Skerdyklų Kaune atidarymas ir kiti tolygus žygiai paskutinėmis dienomis pagreitino opozicijos eilių padidėjimą.

Spauda buvo varžoma ir bus varžoma. P. Ministeris Pirmininkas Sleževičius Seimo plenumo š. m. liepos 6 d. dėl spaudos įstatymo pareiškė: "Spauda buvo ir bus varžoma". Iš tikro — vyriausybė prie III skaitymo patiekia tokią pataisą, kuri dar labiau sustiprins spaudos varžymą. Matyt, p. Sleževičiaus padėjėjai igavo proto, ir nori spaudą daug daugiau suvaržyti negu ligi šiolei buvo. Ką pasakys pereitųjų metų "mučelnikai", kurie "kovojo Seime už spaudos laisvę".

Žemės mokesčių Ukininkų Sąjunga sumažins. Ekonominė Komisija svarstė Ukininkų Sąjungos ir Darbo Federacijos projektus sumažinti žemės mokesčius. Kad visi ekonominiai daviniai reikalauja šio mokesčio sumažinimo buvo aiškiai išrodyta.

Svarstymas nebaigtas, nes dabartinę valdžią palaikančios partijos pasiūlė atidėti ir rinkti žinių.

MUSŲ DARBAI

Einant dvasinio gyvenimo dėsniais kiekvienoje vienuolijoje kas metai yra ruošiamos visiems jos nariams rekolekcijos arba dvasiniai lavinimai, kurie tęsiasi ištisą savaitę. Kaip parapijose misijos, taip vienuolijose rekolekcijos turi begalinės svarbos. Josios atnaujina visą žmogaus dvasinį gyvenimą. Vienuolijoje, žinoma, jos yra laikomos didžiausia drausme, tyloje, visiškame atsidavime tam vienam žmogaus gyvenime svarbiausiam tikslui — savo nemirtingos sielos išganymui. Iš tokios tvarkos reikia tikėtis ir geresnių dvasinių rekolekčių metu kandidatai į vienuolinį ir dvasinį luomą sprendžia savo pašaukimą.

Šitais tai dėsniais remiantis ir Marijonų naujokyne bei kolegijoje įvyko minėtos rekolekcijos 6-15 dd. rugpiučio m. Rekolekcijas vedė kun. V. Kulikauskas. Kiekvieną dieną buvo sakomi trys pamokslai, laikomas dvasinis skaitymas, sąžinės sąskaita ir t. t. Kaikurie brolių ruošėsi įstoti į naujokavimą, kiti gi — priimti įžadus. Toksai žingsnis padaryti nėra lengva be tinkamo apmąstymo ir prisiruošimo. Tosios rekolekcijos kaip tik ir buvo tasai reikalingas laikas tam klausimui išspręsti.

Subatoje 14 dieną rugpiučio vakare buvo suruoštos iškilinės naujokų priėmimui. Aštuoni jaunikaičiai įstojo į naujokavimą: — Adomas Jaskevičius, šv. Kazimiero parapijos, Worcester, Mass.; Jonas Vilkas, Aušros Vartų parapijos, Chicago, Ill.; Julius Jaskelevičius, šv. Pranciškaus parapijos, Lawrence, Mass.; Kazimieras Drazdys, Visų Šventų parapijos, Chicago, Illinois; ir Juozas Valaitis, švento Jurgio parapijos, Chicago, Illinois.

Pusė šitų jaunikaičių ateinančiais metais pabaigę naujokavimą ir reikalingus mokslus, važiuos į Romą siektų aukštesnio mokslo.

Ant rytojaus 15 dieną rugpiučio buvo dvišepė šventė. Tai švenč. Panos Marijos Dangunės šventė arba Zolinė ir vietinėje koplytėlėje įžadų priėmimas. Pamaldoms vadovavo vyriausias Tėvų Marijonų Amerikoje vadovas-provincijolas didžiai gerb. kun. Feliksas Kudirka. Gražų šiai iškilmei ir paskutinį rekolekčių pamokslą pasakė kun. Kulikauskas.

Zolinės šventė yra ypatinga vienuolijoms šventė, nes didžiumoje, neišskiriant nė lietuviškų vienuolijų, tą dieną priimami įžadai. Sesers Pranciškietės ir Kazimierietės toje dienoje turėjo pas save įžadų priėmimo iškilmes.

Tėvų Marijonų vienuolyne savo amžinus įžadus atnaujino kun. J. Navičkas. Naujai įžadus priėmė sekanti broliai: Alfonsas Jagminas, Apreiškimo parapijos, Brooklyn, N. Y.; Pranas Skruodenis, Angelų Karalienės parapijos, Brooklyn, N. Y.; Vincas Černis, Aušros Vartų parapijos, Chicago, Ill.; Adomas Rutkelis ir Vincas Šaulys, šv. Jurgio parapijos, Shenandoah, Pa.; Antanas Švedas, šv. Kazimiero parapijos, Providence, R. I.; ir Jonas Seibutis, šv. Pranciškaus parapijos, Lawrence, Mass.

Rodos tai ne didelis burelis. Taip, turėtų būti didesnis, nes lietuvių katalikų tarpe yra daugiau pašaukimų į vienuolinį luomą. Atmindami visgi, kad vienuolinio gyvenimo supratimas pas mus lietuvius gana vėlai tepasirodė, vos prieš keletą metų, tai ir šitas mažas burelis yra gana gražus apsiraiškimas mūsų katalikų gyvenime. Pažvelgdami į vietas, iš kurių jaunikaičiai kilę, pamatysime, kad jie yra susirinkę iš įvairių Amerikos valstybių. Reiškia, visur tasai susipratimas plečiasi, lietuviai pradeda daugiau pažinti vienuolinio gyvenimo prasmę ir svarbą. Tasai reiškinys yra džiuginąs. Jisai pabrėžia, kad mums lietuviams nereikia bijoti, kad nustosime savo misijonierių, kad svetimtaučiai užims šitą spragą pas lietuvius tartum pas kokius stambeldžius, kad mes neturėsime savo aukštesnės mokykloms mokytojų ar kitokių Kristaus vynyne darbininkų. Dievui laiminant, šitas pradėtas darbas plėsis nuolat rasdamas daugiau remėjų ir savanorių, aukojančių savo gyvenimą Dievo garbei ir savų tautiečių gerovei. N.

Nuolatiniai Remėjai:

Mikėnienė A. Worcester, Mass.	\$3.00
Mozeris J. Cicero, Ill.	3.00
Kutauskas A. Chicago, Ill.	3.00
Aleksis N. Waterbury, Conn.	3.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Aukotojams nuoširdžiai ačiu. *Remėjų Centras.*

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Išpažintis yra sunkus daiktas, kad net galima iš proto išeit. Eik ir pasakyk savo nuodėmes kunigui. Kas gali visa teisingai pasakyti? Visa ne galima pamyti, baisu pameluoti; reikia pasakyti ir skaičius ir aplinkybės. Jeigu žmogus visa pradėtų aiškinti, tai užimtų ir keletą valandų. Bet štai toji išpažintis atliekama į penkias minutes. Tasai žmogus, pasižadėjęs daugiau nebensidėti, ir vėl grįžta į tas pačias nuodėmes. Jeigu žmogus žmogui prižada dovanoti, tai jisai žinodamas, kad anas vėl taip darys, tai jokiū būdu nedovanotų. Dievas gi žino; kad nusidėjęs ir vėl pildys nuodėmes. Visa man tai rodos tuščias žmogaus darbas ir Dievo malonės aikvojimas.

Vargšas iš Rochester, N. Y.

ATSAKYMAS. — Tiesa, išpažintis nėra lengvas daiktas, kuomet žmogus nori ją gerai atlikti, bet nėra taip jau labai sunkus, kad žmogui reiktų iš proto kraustytis. Milijonai katalikų eina išpažinties jau per du tukstančių metų ir dar nė vienas dėl išpažinties iš proto neišėjo. Visas keblumas šiame klausime yra tame, kad žmogus nemoka išpažinties gerai eiti. Reikia atminti, kad žmogus turi pasakyti mirtinas nuodėmes; jų skaičių ir rušį — tai visa. Darant sąžinės sąskaitą, jam tuo jau puola širdin jojo mirtinos nuodėmės. Kodel? Delto, kad jį graužia sąžinė. Kuomet jisai kunigui pasako savo visas mirtinas nuodėmes, jo sąžinės ramybė jam sugrižta. Aišku, žmogus negali prisiminti, ypatingai per ilgesnį laiką, kiek tikrai ka-

rtų jisai vieną ar kitą nuodėmę papildė; jisai teturi pažymėti maždaug kiek kartų mėnesyje, savaitėje ar dienoje taip įvykdavo. Antra, nuodėmių rušį teužtenka paminėti, pasakant kurį Dievo ar Bažnyčios įsakymą sulaužė arba kurią didžiųjų nuodėmių papildė. Aplinkybės tereikia minėti svarbiuose atsitikimuose. Dažniausia jų paklausia patsai kunigas, jeigu mato jų reikšmės svarbą. Žmogus, norėdamas gerai atlikti išpažintį, turi dažnai eiti prie Sakramentų. Tuomet nebus reikalo nugas tauti, kad galis ko per ilgą laiką nebeatsimyti arba ir, skaičių padarius, per nuodėmių daugybę, kurią iš jų užmiršti. Bet ir tuomet, jeigu žmogus užmiršta, jam nėra jokios už tai nuodėmės. Prisiminęs vėliau, per pirmutinę išpažintį jisai turi ją priminti ir visa. Bet jeigu ir niekumet neatmintų, toji nuodėmė jam yra atleista, nes kunigas duoda visuomet išrišimą už visas atmintas ir neatmintas nuodėmes. Žinoma, išrišimas niekuomet neteikiama už slepiamas nuodėmes, bet čia tai jau kitas klausimas. Tokiu būdu nereikia nei penkių minučių, kad gerai atlikti išpažintis.

Tiesa, kad žmogus, prižadėjęs nebensidėti, dažnai ir vėl grįžta į tas pačias nuodėmes. Čia reikia atskirti du dalyku. Jeigu žmogus, eidamas išpažinties neprižada ir savo širdyje netiki, kad su Dievo pagalba jisai pasitaisys, be abejo, tokia jo išpažintis nėra gera. Bet jeigu jisai išpažinties metu tikrai nori pasitaisyti ir prižada stengtis nuodėmės vengti, jo

išpažintis yra gera. Kad žmogus yra nepalankus savo artumui dovanoti skriaudą, nėra nieka nauja. Bet kad Dievas dovanuoja žmogui kiekvieną kartą ir kiekvieną prasika'timą, tai ir yra tikrenybė. Kuo met Apaštalas Petras paklausė Išganytojo kiek kartų jį turi dovanoti savo broliui prasikaltimą: ar septynis sykius? Ką

gi atsakė Išganytojas? Aišku, Jisai atsakė: "Aš nesakau tau iki septynių, bet iki septyniasdešimties septynių kartų". (Mat. 18, 22). Reiškia, reikia suklupusiam artumui dovanoti kiekvieną kartą, ypatin-gai kuomet jį pareiškia gailėsčio už savo prasikaltimą ir pasižada gailėdamasis savo širdyje, kad daugiau taip nepasielgs.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, nerviškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR PÓPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina Lietuvon tik
\$6.00 metams.

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.